

27/04/2026

Η Κυριακή των Μυροφόρων στη γενέτειρα του Αγίου Ιωσήφ του από Αριμαθαίας

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Η μνήμη του Αγίου Ιωσήφ του από Αριμαθαίας και των Μυροφόρων γυναικών εορτάστηκε στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων την Κυριακή, 26 Απριλίου 2026, με επίκεντρο την Ρέμλη, γενέτειρα του Αγίου.

Το πρωί τελέστηκε Πατριαρχική Θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος του Μακαριωτάτου Πατριάρχη Ιεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου. Προηγήθηκε θερμή υποδοχή από τον Ηγούμενο της Ιεράς Μονής Αγίου Γεωργίου Ρέμλης, Αρχιμανδρίτη Νήφωνα, τους ιερείς των γύρω περιοχών, το Σώμα των Προσκόπων, τους Επιτρόπους, καθώς και τον Διευθυντή και τους καθηγητές του Σχολείου του

Πατριαρχείου που βρίσκεται πλησίον της Ιεράς Μονής Αγίου Γεωργίου.

Με τον Μακαριώτατο συλλειτουργήσαν ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καπιτωλιάδος κ. Ησύχιος, ο Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος Ιόππης κ. Δαμασκηνός και ο Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Αρίσταρχος. Έψαλλε η χορωδία του ναού, ενώ συμμετείχε συμπροσευχόμενο με ευλάβεια το ποίμνιο της Ρέμλης.

Στο κήρυγμα του ο Μακαριώτατος τόνισε την πίστη, την αγάπη και την τόλμη του Αγίου Ιωσήφ από Αριμαθαίας, του Αγίου Νικοδήμου και των Μυροφόρων γυναικών, οι οποίοι έγιναν αληθινοί μάρτυρες της Σταύρωσης, της Ταφής και κυρίως της Ανάστασης του Χριστού η οποία αποτελεί το κέντρο της πίστης και το γεγονός που φέρνει τη σωτηρία και τη θέωση του ανθρώπου.

Αναλυτικά το κήρυγμα του Πατριάρχη Ιεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου:

«Ἐρώτησε τὸν Πιλαῶτον Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, ὢν μαθητῆς τοῦ Ἰησοῦ, κεκρυμμένος δὲ διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἵνα ἄρῃ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· καὶ ἐπέτρεψεν ὁ Πιλαῶτος· ἦλθεν οὖν καὶ ἦρε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· ἦλθε δὲ καὶ Νικόδημος ὁ ἐλθὼν πρὸς τὸν Ἰησοῦν νυκτὸς τὸ πρῶτον, φέρων μίγμα σμύρνης καὶ ἀλόης ὡς λίτρας ἑκατόν». (Ἰωάν. 19,38-39) «Καί διαγενομένου τοῦ Σαββάτου Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ Σαλώμῃ ἠγόρασαν ἄρώματα, ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν», (Μαρκ. 16,1).

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ καὶ προσκυνηταί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγεν ἡμᾶς κατὰ τὴν Πασχάλιον ταύτην ἡμέραν, ἵνα ἐορτίως τιμήσωμεν τὴν μνήμην τῶν κρυπτῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ Ἰωσήφ καὶ Νικοδήμου ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ αὐτῶν πατρίδι, τῇ ἀγιογραφικῇ πόλει αὐτῶν Ἀριμαθεία, (εἰς τὴν σύγχρονον ὑμῖν πόλιν Ρέμλην) ἀφ' ἑνός· καὶ τὴν μνήμην τῶν γεναίων καὶ πιστῶς ἀφωσιωμένων εἰς τὸν Κύριον Μυροφόρων καλουμένων γυναικῶν.

Τιμᾶ καὶ γεραίρει τὰ τίμια πρόσωπα τῶν Μυροφόρων γυναικῶν, ὡς καὶ τῶν κεκρυμμένων μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ Ἰωσήφ τοῦ ἀπὸ Ἀριμαθαίας καὶ Νικοδήμου ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, διότι ταῦτα ἐγένοντο ἀψευδεῖς καὶ αὐτόπται μάρτυρες τῆς σταυρώσεως ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ.

Τόσον οἱ κεκρυμμένοι μαθηταὶ Ἰωσήφ καὶ Νικόδημος, ὅσον καὶ αἱ Μυροφόροι γυναῖκες διεκρίνοντο διὰ τὴν πίστιν αὐτῶν καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Χριστὸν ὡς καὶ διὰ τὴν τόλμην αὐτῶν. «Ἐλθὼν ὁ Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθείας τολμήσας εἰσῆλθεν

πρὸς Πιλάτον καὶ ἠτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ» (Μάρκ. 15, 43), ἀφηγεῖται ὁ Εὐαγγελιστὴς Μάρκος. «Τῇ δὲ μιᾷ τῶν Σαββάτων Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἔρχεται πρῶτὴ σκοτίας ἔτι οὔσης εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ βλέπει τὸν λίθον ἠρμένον ἐκ τοῦ μνημείου...», (Ἰωάν. 20,1), ἐπισημαίνει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης.

Τὸ γεγονός τοῦτο μαρτυρεῖ ἐναργέστατα ὅτι ἡ πραγματικὴ ἀγάπη τῶν κεκρυμμένων μαθητῶν ὡς καὶ τῶν Μυροφόρων γυναικῶν πρὸς τὸν Ἰησοῦν ἐνίκησε τὸν φόβον καὶ ὄλας τὰς παρεμβαλλομένας δυσκολίας· «φόβος οὐκ ἔστιν ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἀλλ' ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν φόβον, ὅτι ὁ φόβος κόλασιν ἔχει», κηρύττει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος. (Α' Ἰωάν. 4,18).

Ἀκούσωμεν καὶ τοῦ ὑμνωδοῦ λέγοντος: «Τὰ μύρα τῆς ταφῆς σου, αἱ γυναῖκες κομίσασαι, λαθραίως πρὸς τὸ μνήμα παρεγένοντο ὄρθρῃαι, τῶν Ἰουδαίων δειλιῶσαι τὴν αὐθάδειαν καὶ στρατιωτῶν προορῶσαι τὴν ἀσφάλειαν· ἀλλὰ φύσις ἀσθενῆς τὴν ἀνδρείαν ἐνίκησεν, ὅτι γνώμη συμπαθῆς τῷ Θεῷ εὐηρέστησε· προσφόρως οὖν ἐκραύγαζον: Ἀνάστα Κύριε, βοήθησον ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου».

Ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἐορτάζει τὴν τῶν ἀγίων γυναικῶν Μυροφόρων ἐορτὴν, ἔτι δὲ ποιεῖται μνεῖαν τοῦ ἐξ Ἀριμαθαίας Ἰωσήφ. Πρὸς δὲ καὶ τοῦ νυκτερινοῦ μαθητοῦ Νικοδήμου, διότι αἱ μὲν Μυροφόροι γυναῖκες ἀνεδειχθήσαν μάρτυρες ἀψευδεῖς καὶ πρῶται τῆς Ἀναστάσεως Εὐαγγελίστριαι. Ὁ δὲ Ἰωσήφ καὶ Νικόδημος ἐγένοντο μάρτυρες τῆς Σταυρώσεως καὶ τῆς Ταφῆς τοῦ Χριστοῦ ἐν καινῷ μνημείῳ. «Καὶ ἀγοράσας [ὁ Ἰωσήφ] σινδόνα καὶ καθελὼν αὐτὸν ἐνείλησε τῇ σινδόνι καὶ κατέθηκεν αὐτὸν ἐν μνημείῳ, ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας, καὶ προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου», (Μάρκ. 15, 45-46). Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες «εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον εἶδον νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιοῖς, περιβεβλημένον στολὴν λευκὴν, καὶ ἐξεθαμβήθησαν· ὁ δὲ λέγει αὐταῖς· μὴ ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνὸν τὸν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν», (Μάρκ 16, 5-6).

Καὶ διερωτώμεθα, διὰ τί καὶ οἱ τέσσαρες Εὐαγγελισταὶ καὶ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, ἀφηγούμενοι τὰ τῆς σταυρώσεως, τῆς ταφῆς καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπικαλοῦνται τὴν ἀληθῆ μαρτυρίαν αὐτῶν; Διότι ἡ Ἀνάστασις ἀποτελεῖ τὸ πλήρωμα τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας, τούτέστιν τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῆς φθορᾶς τῆς ἀμαρτίας, ὡς λέγει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς: «Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι ἀνανέωσις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως εἶναι ἀναζώωσις καὶ ἀνάπλασις καὶ ἐπάνοδος πρὸς τὴν ἀθάνατον ζωὴν τοῦ πρώτου Ἀδάμ, ὁ ὁποῖος καταβροχθίσθηκε ἀπὸ τὸν θάνατον, λόγῳ τῆς ἀμαρτίας καὶ διὰ τοῦ θανάτου ἐπαλινδρόμησε πρὸς τὴν γῆν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπλάσθη».

Ἀξιοσημεῖωτος καὶ ἡ ἐπισήμανσις τοῦ ἀγίου Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου λέγοντος: «Μόνος γὰρ οὗτος [ὁ Χριστὸς] ἑαυτὸν ἀναστήσας τριήμερον οὐκ εἰς γῆν

ἐπέστρεψεν πάλιν, ἀλλ' εἰς οὐρανὸν ἀνελήλυθεν ὁμόθρονον ὡς ὁμόθεον τῷ Πατρὶ ποιήσας τὸ ἡμέτερον φύραμα... Ἐσχάτος ἐχθρὸς καταργεῖται ὁ θάνατος ἐν τῇ κοινῇ ἀναστάσει ἐν τῇ ἐσχάτῃ σάλπιγγι. Δεῖ γὰρ τὸ φθαρτὸν τοῦτο [σῶμα] ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν».

Καθίσταται σαφὲς ὅτι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἀφορᾷ εἰς τὴν θέωσιν τῆς ἀνθρωπίνης ἡμῶν φύσεως, ὡς τοῦτο διατυπώνει πληρέστατα ὁ ὑμνωδὸς λέγων: «Ὅλον κατελὼν τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ὁ Υἱὸς σου Παρθένε, ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀναστάσει, ὡς Θεὸς κραταιός, συνανύψωσεν ἡμᾶς, καὶ ἐθέωσε· διὸ ἀνυμνοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας».

Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς συνίσταται καὶ τὸ γεγονὸς τῆς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ Ἀναστάσεως, εἰς τὴν θέωσιν τῆς ἀνθρωπίνης ἡμῶν φύσεως, ὡς λέγει ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητῆς: «εἰς τοῦτο ἡμᾶς πεποίηκεν ὁ Θεός, ἵνα γενώμεθα θείας κοινωνοὶ φύσεως, καὶ τῆς αὐτοῦ [τοῦ Θεοῦ] ἀϊδιότητος μέτοχοι, καὶ φανῶμεν αὐτῷ ὅμοιοι κατὰ τὴν ἐκ χάριτος». Τὴν θέωσιν τοῦ ἀνθρώπου, τούτέστιν τὴν ἔνωσιν τῆς θείας φύσεως μετὰ τῆς ἀνθρωπίνης διατυπώνει καὶ ὁ ὑμνωδὸς λέγων: «Σὺ ὡς φιλόανθρωπος θέλων, πάντας σῶσαι ἐκ πλάνης, οὓς ἔπλασας, ἠνέσχου, προσηλωθῆναι τῷ σταυρῷ, ἵνα τὴν συγχωσθεῖσαν (=τὴν καλυφθεῖσαν) εἰκόνα τοῖς πάθεσι, ταύτην τῇ σαρκὶ σου ἀνανεώσης Σωτήρ· καὶ Ἄδην κατελὼν, συνεξανέστησας, καὶ τοὺς θανόντας σεαυτῷ».

Τὸν δὲ τρόπον καὶ τὴν σημασίαν τῆς θεώσεως διατυπώνει εὐκρινέστατα ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Λόγου προσληφθεῖσαν ἀνθρωπίνην φύσιν λέγων: «Ὡσπερ γὰρ τῷ σιδήρῳ τὸ πῦρ ἐνούμενον ὀλικῶς, ἐκπυροῖ μὲν αὐτόν, τῆς δὲ τοῦ σιδήρου φύσεως οὐκ ἐξίστησι (μένει γὰρ οὗτος καὶ μετὰ τὴν ἐκπύρωσιν σίδηρος)· τοιοῦτοτρόπως τῇ βροτεία φύσει ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ Θεὸς ἐνωθεὶς, ἐθέωσε μὲν αὐτήν, τοῦ δὲ βροτεῖαν εἶναι φύσιν αὐτὴν οὐκ ἐξέστησε. Μένει γὰρ αὕτη βροτεία φύσις καὶ μετὰ τὴν θέωσιν καὶ τεθεωμένη φύσις βροτεία καὶ λέγεται καὶ ἐστὶ· τεθεωμένη σὰρξ μετὰ ψυχῆς νοερᾶς, λογικῆς, θελητικῆς, ἐνεργητικῆς».

Ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τιμᾷ σήμερον τὴν μνήμην τῶν κεκρυμμένων μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ Ἰωσήφ καὶ Νικοδήμου, ἰδιαιτέρως τῶν Μυροφόρων γυναικῶν, διότι δέν εἶναι ἀψευδεῖς μόνον μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως, ἀλλὰ καὶ κήρυκες αὐτῆς κατὰ τὸ παράγγελμα τοῦ ἐντὸς τοῦ μνημείου καθημένου νεανίσκου, τούτέστιν τοῦ Ἀγγέλου εἰπόντος αὐταῖς: «ὑπάγετε, εἶπατε τοῖς μαθηταῖς Αὐτοῦ [τοῦ Χριστοῦ] ὅτι προάγει ὑμᾶς (διότι πηγαίνει πρὶν ἀπὸ ἐσᾶς) εἰς τὴν Γαλιλαίαν. Ἐκεῖ Αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν», (Πρβλ. Μάρκ. 16,7).

Διὸ καὶ ἡμεῖς, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ εἶπωμεν: «Ἰωσήφ τὸν θαυμαστόν, εὐφημήσωμεν πιστοί, συνάμα Νικοδήμω, καὶ πισταῖς Μυροφόροις, ὁ Κύριος ἀνέστη, ἐκβοῶντες ἀληθῶς», Χριστὸς Ἀνέστη!»

Ακολούθησε λιτανεία γύρω από τον Ιερό Ναό και στη συνέχεια δεξίωση στην πρόσφατα ανακαινισμένη αίθουσα τελετῶν της Μονῆς. Παρόντες ἦταν ο Πρόεδρος της Κοινότητος κ. Φάεζ Μανσοῦρ, ἡ Πρέσβης της Ελλάδος στο Τελ Αβίβ κ. Μάγια (Μαρία) Σολωμοῦ μαζί με τους Στρατιωτικούς Ακολουθούς της Πρεσβείας και τον κ. Μαυροειδή, καθώς και ἡ Πρέσβης της Γεωργίας και ἄλλοι ἐπίσημοι. Εκεί, ὁ Ἡγούμενος Αρχιμανδρίτης π. Νήφων προσέφερε στον Μακαριώτατο μια σκαλιστή εικόνα του Μυστικού Δείπνου ἀπὸ φίλντισι.

Το μεσημέρι παρατέθηκε γεύμα ἀπὸ τον Ἡγούμενο και τὴν Κοινότητα στην αίθουσα ἐκδηλώσεων του Σχολείου, ὅπου ὁ Πρόεδρος της Τζαμαΐγιε κ. Φάεζ Μανσοῦρ προσέφερε στον Μακαριώτατο μια σκαλιστή ξύλινη εικόνα του Μυστικού Δείπνου.

Απευθυνόμενος στους προσκεκλημένους που τίμησαν τὴν εορτὴ μίλησε ὁ Μακαριώτατος τόνισε ὅτι ἡ Ἀνάσταση του Χριστοῦ ἀποτελεῖ πηγὴ ζωτανῆς ἐλπίδας και ἀναγέννησης γιὰ τον ἄνθρωπο, ἀκόμη και μέσα σε συνθήκες δοκιμασίας και πολέμου. Ἐπίσης ἀνέφερε ὅτι τὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων εἶναι ἡ ζωτανὴ μαρτυρία της παρουσίας και της πίστες των χριστιανῶν στους Ἁγίους Τόπους, καλώντας ὅλους να ζουν με πίστη, ἐλπίδα και ὁμολογία του Ἀναστάτου Χριστοῦ.

Αναλυτικὰ ἡ ομιλία του Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου:

«Ὁ εὐσχήμων βουλευτής, ἀνυμνεῖσθω Ἰωσήφ, μετὰ τῶν Μυροφόρων, καὶ τῶν θείων Μαθητῶν, ὡς κῆρυξ ὦν καὶ οὗτος, τῆς Ἐγέρσεως Χριστοῦ», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀξιότιμε Πρόεδρε καὶ σεβαστὰ μέλη τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου,

Ἐξοχωτάτη Πρέσβυ τῆς Ἑλλάδος κ. Μαρία Σολωμοῦ,

Ἅγιοι Πατέρες καὶ εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ,

Δόξαν καὶ εὐχαριστίαν ἀναπέμπομεν τῷ ἀγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ, τῷ χάρισαντι ἡμῖν ἐν μέσῳ τῆς συνεχιζομένης κρίσεως τοῦ πολέμου ἐν τῇ εὐλογημένη περιοχῇ ἡμῶν τὸν καιρὸν τοῦτον τῆς ἀναψύξεως, τὸν καιρὸν δηλονότι τῆς ἀναστασίμου ἐορτῆς τοῦ Πάσχα τοῦ Κυρίου. Διὸ καὶ μετὰ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου ἀναβοῶμεν καὶ λέγομεν: «Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ κατὰ τὸ πολὺ αὐτοῦ ἔλεος ἀναγεννήσας ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζῶσαν δι' ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν, εἰς κληρονομίαν ἄφθαρτον καὶ ἀμίαντον καὶ ἀμάραντον, τετηρημένην

έν ούρανοῖς...», (Α' Πέτρ. 1, 3-4). Ἑρμηνεύων τὸν λόγον τοῦτον τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ὁ Οἰκουμένιος λέγει: «διὰ τὸν ἀνυπέβλητον αὐτοῦ πλοῦτον καὶ ἔλεον, ὁ Θεὸς Πατὴρ ἀνεγέννησεν ἡμᾶς, ἐν τῷ ἀναστάντι Υἱῷ καὶ Λόγῳ Αὐτοῦ, τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ».

Τοῦ γεγονότος τούτου τῆς ἀναγεννήσεως ἡμῶν εἰς ἐλπίδα ζῶσαν δι' Ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν, (Πρβλ. Α' Πέτρ 1,3), αὐτόπται, αὐτήκοοι καὶ ἀψευδεῖς μάρτυρες ἐγένοντο τὰ πρόσωπα τῶν ἁγίων Μυροφόρων γυναικῶν ἀφ' ἑνός· καὶ τῶν κεκρυμμένων μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, Νικοδήμου καὶ εὐσχήμονος Βουλευτοῦ Ἰωσήφ τοῦ ἀπὸ Ἀριμαθαίας ἀφ' ἑτέρου.

Τὴν ἐπαγγελίαν ταύτην (Πρβλ. Ματθ. 28,10) τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Λόγου δηλονότι τοῦ Θεοῦ, ἐλάλουν μετὰ παρρησίας οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι, πλησθέντες Πνεύματος Ἁγίου (Πρβλ. Πράξ. 4,31). Τὸν θεῖον τοῦτον λόγον ἐξακολουθεῖ νὰ λαλῇ μετὰ παρρησίας τόσον ἡ ἁγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία, ὅσον καὶ τὸ Χριστεπώνυμον αὐτῆς ποιμνιον ἀκαταπαύστως διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ἡ κατ' οἶκον ζῶσα τοπικὴ Ἐκκλησία τῆς Ρέμλης, τῆς Ἀρχαίας δηλονότι ἁγιογραφικῆς Ἀριμαθαίας, πόλεως τοῦ Ἰωσήφ, μαθητοῦ τοῦ Χριστοῦ (Ματθ. 27,57), ἀποτελεῖ ὄρατὸν καὶ ζωντανὸν παράδειγμα τῆς *ab antiquo* παρουσίας τῶν Χριστιανῶν γενικώτερον καὶ τῶν Ρωμαιορθόδοξων εἰδικώτερον ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῆ. «Ἦσαν δὲ ἐν Ἱερουσαλὴμ κατοικοῦντες Ἰουδαῖοι, ἄνδρες εὐλαβεῖς ἀπὸ παντὸς ἔθνους τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανόν... καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες Ρωμαῖοι, Ἰουδαῖοί τε καὶ προσήλυτοι, Κρήτες καὶ Ἄραβες» (Πράξ. 2,5-2,10) κατὰ τὸν εὐαγγελιστὴν Λουκᾶν. «Ἦσαν δέ τινες Ἕλληνες ἐκ τῶν ἀναβαινόντων, ἵνα προσκυνήσωσιν ἐν τῇ ἑορτῇ· οὗτοι οὖν προσῆλθον Φιλίππῳ τῷ ἀπὸ Βηθσαϊδᾶ τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἠρώτων αὐτὸν λέγοντες· Κύριε, θέλομεν τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν», κατὰ τὸν Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην, (Ἰωάν. 12, 20-21). «Ὡς Γαλιλαῖοι [τούτέστιν μὴ Ἰουδαῖοι] οἱ Ἕλληνες προσῆλθον τῷ Φιλίππῳ ὡς καὶ αὐτῷ Γαλιλαίῳ ὄντι», σχολιάζει ὁ ἔγκριτος τῆς Ἐκκλησίας Πατὴρ Κύριλλος Ἀλεξανδρείας.

Τὸ Ρωμαιορθόδοξον Πατριαρχεῖον τῶν Ἱεροσολύμων, τὸ ὁποῖον ἐνσαρκώνει τὴν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῆ (καὶ ὄχι μόνον) Χριστιανικὴν παρουσίαν, εἶναι «ὁ μάρτυς ὁ πιστός», (Ἄποκ. 1,5), «ὁ μάρτυς τῶν τοῦ Χριστοῦ παθημάτων» (Α' Πέτρ. 5,1) καὶ τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Οὗτος εἶναι ὁ μάρτυς, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Ἀναστάς Χριστός παρήγγειλε λέγων: «μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη... διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα, ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν. Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος», ἀμήν. Χριστὸς Ἀνέστη.»

Στο τέλος προσφέρθηκε κέρασμα στο ηγουμενείο ἀπὸ τον Ηγούμενο, τον Αρχιμανδρίτη π. Νήφωνα, ο οποίος για πολλά χρόνια επιτελεῖ ἕνα πολὺ σημαντικό

ποιμαντικό και πνευματικό έργο στην κοινότητα της Ρέμλης.

